

Lumânărica

George Coșbuc

Râd cu toții! Singur mortul
Tace-așa pe loc.
Vine-o fată, pune ortul
Mortului pe piept, sub cruce,
O sărută și se duce
Să se înșire-n joc.

Patruzeci de mâni așteaptă
Focul călător:
Ce primește mâna dreaptă
Cealaltă mână-alungă -
Vezi abia o roșie dungă
Dintr-un punct în zbor.

Dar zburând, slăbește focul
Aripile-i scad,
Se înghiontește întruna locul
Până n-o să mai rămână:
Cui i se va stinge-n mână
Țandăra de bord?

Dar ea zboară, zboară-n pace.
Grabnic într-un glas
Colo-n colț: - „Ei, na-ți-o, drace!”
Și-ntr-aceeași clipă unul
Mai din dos: - „Ei, vezi nebunul,
Mi-o azvârlit-o în nas.”

- „Petre, tu? Hai, scoate banul
Sună-l să-l vedem.
Ce-ai tu, Petre, cu tărâmul?”
- „O să-mi fie naș, cumetre.”
- „Las' că știm! Ești vrednic, Petre,
Vrednic să te bem.”

Sună banul pe comoară -
Și din nou la gard
Zboară, tot mai mică, zboară
Ca un fulg lumânărica,
Multe, multe mâni, de frica
Stingerii, se ard.

Sfârâie făclii aprinse

Lângă mort acum.
Numai gâturi vezi întinse,
Numai ochi pierduți cu firea,
Stând ținti în urmărirea
Flăcării de drum.

Iat-o, nu-i! așa-i de slabă:
Dar deodată ce-i?
Nu știu care drac de babă,
Stând pe vatră sus, ca țăpul
Ca să vadă peste capul
Altora femeii.

S-a plecat prea mult, să vadă
Și, deodată, hu!
Și nu singură să cadă,
A mai tras cu ea vreo două –
Ce să vă mai spun eu vouă
Hohotul ce fu!

Haide! S-a stins lumânărica.
Zarvă-ntre femeii:
– „Aoleu, e la Florica!”
– „Nu-i la ea; e la Ileana.”
Iar flăcării trag cu geana,
Râd apoi și ei.

Râd cei moși cu albe plete,
Iar Ileana-i foc.
Hohotește-un stol de fete,
Iar nevestele s-adună;
– „Vino, fă, nu fi nebună,
Vezi că-i numai joc.”

Și cum stă proptit în coate,
Unul din bătrâni,
Cel mai mare domn pe toate,
Până și pe-un fir de sare,
Dacă dă cel sfânt și-l are,
Ia nuiua-n mâni:

– „Haide, și de ți-or pune fato,
Brațul după gât,
O să-i răspopesc, că iat-o!
Am porunci de la vlădică:
Cine nu mi-o ști de frică
Nu mi-o ști, și-atât!”

De-aş putea eu spune fostul
Cum a fost întreg,
Meşter, neică, mi-ar fi rostul!
Poate-aş isprăvi pe gheme
Până mâni cam pe-astă vreme,
Ei, dar nu mă leg!

Dintr-o vorbă hohot iese,
Hohot dintr-un semn,
Stau urcaţi acum pe mese,
Pe cuptor, pe unde-apucă
Şi nevrând găsesc s-aducă
Râsului îndemn.

Singur mortu-n sfânta-i pace
Doarme somnul lui -
Să te miri de el că tace!
Iar lumânărica zboară,
Râde-n drumul ei uşoară,
Iat-o iar că nu-i.

Las' să doarmă-n pace mortul,
Om fără noroc!
Vine-o fată, pune ortul
Mortului pe piept, sub cruce:
O sărută şi se duce
Să se înşire-n joc.